

Aleksis K – viikonvaihte

Keskustelematta

Eduskuntavaalikeskustelussa käytiin lävitse jotakuinkin kaikki asiat jotka pitikin käydä läpi. Susan Kurosen ja Matti Vanhasen asiat käsiteltiin perinpohjaisesti, ja Matti Vanhasen ja Merikukka Forsiuksenkin suhde suunnilleen riittävästi. Uuniperunoiden valmistamista neuvottiin riittävästi ja SAK:n vaalimainoksen törsäily ruoan kanssa tuli käsitellyksi asianmukaisesti, samoin demarien vaalimainokset. Kokoomuksen ja kepun mainoksista ehkä olisi voitu puhua hieman enemmän, mutta hyvä näinkin.

Selväksi tuli myös se, että jokainen puolue lupaa toistansa enemmän rahaa eläkeläisille, opiskelijoille ja köyhille. Kenties veteraanien ja sotaorpojen asia jäi tällä kertaa hieman vähemmälle huomiolle, mutta kyllä niistäkin sentään mainittiin. Matti Vanhanen esiintyi televisiossa aika lailla edukseen, sillä hän oli käynyt stailistilla, vaikka kravatti olikin muutamissa televisiotenteissä turhan harmaa. Jyrki Katainen oli vielä vähän nuori, mutta hänellä on tukka hyvin ja tukeaan vanhempi herrasmies Sauli Niinistö. Jopa Eero Heinäluoma onnistui pehmentämään yrmeää imagoaan, sillä hän hymyili useaan kertaan ja kuunteli aika monta kysymystä kokonaan. Vasemmistoliiton Matti Korhonen paransi esiintymistään loppua kohti, samoin vihreiden Tarja Cronberg, kun heille huomautettiin siitä, että pitäisi olla vähän ärhäkempi. Perussuomalaisten Timo Soinihan on supliikkimies jo puolueperimältään.

Yksi asia kuitenkin jäi tavallista vaalikansaa vaivaamaan kaikissa keskusteluissa. Se oli tietysti tämä ulkopoliitiikka. Sitä on totuttu aina ennen käyttämään lyömäaseena, mutta nyt siitä vaiettiin melkein kokonaan.

Keskustelua ei oikeastaan ollenkaan syntynyt siitä, pitäisikö Suomen liittyä Natoon vai ei. Vähälle jäi sekin, onko Venäjä meille oikeasti uhka ja mitä se oikein havittelee. Samoin kävi sille polttavalle kysymykselle, kenen pitää maattamme edustaa suurissa kansainvälisissä tapahtumissa, kuten EU:n huippukokouksissa.

Vasta aivan vaalikamppailun viime vaiheessa päästiin puhumaan edes siitä, keskustellaanko ulkopoliitikasta tarpeeksi. Tulos oli tietysti itsestään selvä: ei keskustella. Mutta entäs keskustellaanko tarpeeksi siitä, ettei keskustella tarpeeksi? Se keskustelu jäi kokonaan käymättä, puhumattakaan siitä, että olisi keskusteltu tarpeeksi ulkopoliittisen keskustelun puuttumiskeskustelusta. Näin ollen oli käytännössä mahdotonta päästä aiheesta yhtään syvemmälle, siis keskustelemaan siitä, miksi jätetään keskustelematta riittävästi ulkopoliittisesta keskustelupuutteesta käytävän keskustelun vähäisyydestä.

Kun näin kävi, äänestäjille jäi valitettavan sekava kuva ulkopoliittisesta keskustelusta. Onni onnettomuudessa on sentään se, että nyt valitaan eduskunta, eikä tasavallan presidenttiä, jolle ulkopoliitiikka toistaiseksi suurimmalta osalta kuuluu. Vai kuuluuko se? Eipä ole tietoa, kun jäi keskustelematta.

Artikkelin lähde [Kaleva](#)